

Gražus trofėjinis
stirninąs

Medžioklę paveldėjęs ginklų meistras

Kiek žmonių tiksliai žino savo vietą po saule? Kiek neniurzga, nesiskundžia likimu, nekuria pernelyg drąsių ateities planų, nes žino, kad gyvenimas pats nuves ir likimas parodys kelią?

Tekstas: KATARYNA ŠTERNA

Kiek tokių, kurie užsiima savo veikla ir dalijasi savo gebėjimais su kitais? Laimė, tokių žmonių nemažai. Po ilgo pokalbio man tapo aišku, kad medžiotojas ir ginklų meistras Ramūnas Kvietkauskas yra vienas jų. Nuo vaikystės gamtoje, su medžiokliniais šunimis, meškere, savadarbiu *pistonų* šautuvėliu rankoje Ramūnas tapo vienu iš nedaugelio pripažintų ir paklausių Lietuvos ginklų meistrų.

Vaikystė – žūklė, medžioklė, šunys

Gimiau ir užaugau Jurbarkė. Visa mano vaikystė praėjo prie Nemuno su meškere rankose. Kas vasarą per atostogas važiuodavau į kaimą, ten ir gaudydavau žuvis. Kai pradėjau eiti į medžioklę, būdamas maždaug dešimties, žūklei laiko liko mažiau. Medžioklė, šaudymas, šunys man patinka labiau.

Visada turėjome urvinių šunų – kelis foksterjerus, taksus. Ir dabar turiu foksterjerą Lordą ir rusų europinę laiką Pandą. Ji iš tiesų atrodo kaip ta juoda ir balta meškutė. Su Lordu į urvus einame, kai yra noro, bet daugiausia veduosi jį pėdsaku ieškant su-

žiesto gyvūno, nes jam tai labai gerai sekasi. Be to, Lordas aploja nugaišusį žvėrį, o tai labai svarbu, ypač ieškant naktį.

Tėtis palikdavo man savo šunis vasarai ir aš juos kiauras dienas gainiodavau po laukus ir pievas – dresuodavau. Iš principo visi mūsų šunys todėl gerai ir dirbo, mat aš su jais užsiimdavau. Tėvas eidavo su jais į medžioklę, bet šunys iš tiesų dirbdavo tik su manimi. Penkiolika metų ėjau varovu. Net kai gavau medžiotojo bilietą, dar penkerius metus variau kvartalus kartu su savo šunimis.

Dinastija

Mano tėvas buvo kariškis ir medžiotojas. Jis šešerius metus vadovavo medžiotojų būreliui, kuriame medžiojame. Senelis irgi buvo medžiotojas. Štai prosenelis buvo ne medžiotojas, o karys, už puikią tarnybą jis gavo apdovanojimą ir žemės. Širdyje jis nebuvo ūkininkas ir žinojo, kad tos žemės nedirbs. Dalį pardavė ir įsigijo pieno kombinatą. Šalį okupavus, viską reikėjo palikti ir bėgti. Kaip paskui viskas išsprendė, nežinau. Žinoma tik tai, kad prosenelis visos žemės nepardavė ir jau šiais laikais šeima dalį atgavo – apie 80 hektarų.

Ir iš mamos pusės manyje yra medžiotojų kraujo, nes visi trys senelės broliai buvo medžiotojai. Senelis iš tėvo pusės buvo eigulys – dirbo ir kirtu mišką. Geriausias bebrų medžiotojas Lietuvoje, dabar gyvenantis Jurbarkė, yra mamos pusbrolis Arvydas Meškauskas. Jis vis dar medžioja ir Lietuvoje nėra geresnio bebrautojo už jį. Nėra tokio tvenkinio, upelio ar kanalo, kuriame Arvydas neišgaudytų bebrų, tik reikia jo paprašyti ir visos bebrų sukeltos problemos būna išspręstos. Mano brolis Mindaugas irgi medžiotojas, jis taip pat susijęs su ginklais ir dirba ginklų parduotuvėje Klaipėdoje *Hobio centras*.

Instinktai kraujyje

Kad išdresuotum medžioklinį šunį, reikia praleisti su juo daug laiko – tada sužinosi viską, ko reikia. Nieko sudėtinga – turi būti su šunimis, rodyti, ką daryti, kalbėti, pats žiūrėti ir mokytis. Aišku, medžioklę reikia suprasti, bet jeigu gimei turėdamas instinktus, tereikia pašlifuoti įgūdžius. Eini kartu su vyresniais medžiotojais, žiūri, kaip jie medžioja lapės, mangutus, barsukus. Stebi, vertini, ką ir kaip daro, kas išeina, kas ne. Taip ir mokaisi. ▶▶

▼ R. Kvietkauskas (pirmas iš kairės), šalia jo tėtis, toliau – senasis būrelio vadovas, kuris po kelerių metų priėmė Ramūną į būrelį

▼ R. Kvietkauskas pasienio apsaugoje dirbo kinologu ir dresavo tarnybinius šunis

Kolektyvinė medžioklė su laika Čiangu, su kuria kartu medžiota dešimt metų

Tėvas Regimantas

Tėvas su savo lietuvių skaliku Džekiū

Su draugais ančių medžioklėje (R. Kvietkauskas centre)

►► Dresuojant medžioklinius šunis geriausia, kai kompanijoje yra patyrusių medžioklinių šunų, tada ir taviškiai greičiau išmoksta. Paskui kiti medžiotojai, stebėdami, kaip dirba mano šunys, veda pas mane savo jaunuosius padėjėjus, kad mokytųsi. Svarbiausia pačiam stebėti šunis. Daug ką galima išmokyti ir be kitų medžioklinių šunų pagalbos. Pavyzdžiui, jaunas ir nepatyręs šuo, jeigu urve nieko nėra, gali į lauką taip ir neišlįsti. Klausausi, stebi, dedi ausį prie žemės, bet ten – tylą. Sėdi ir lauki. Tu nežinai, o šuo tuo tarpu miega. Jam ten po žeme šilta

ir ramu. Po trijų valandų jis išlenda į lauką, pasižiūri, kad tu prie urvo sėdi, lenda atgal ir miega toliau. Ką daugiau daryti, galvoja jis. Tik kai vieną kartą man atsibodo laukti ir nuėjau namo, supratau, kad norint šunį ištraukti reikia ne tupėti prie urvo, o nueiti. Aišku, tam taksų veislės šuneliui buvo 5–6 mėnesiai, bet instinktuose – lįsti į urvą ir tai jam buvo labai smagu.

Apskritai vienas urvinio šuns vertinimo kriterijų – jį reikia sugebėti atšaukti. Jeigu to padaryti negali, tai nėra geras urvinis šuo. Savo gyvenime turėjau to-

kių šunų, kurių neįmanoma prisišaukti, kurie kandžioja rankas, jeigu neleidi į urvą. Toks šuo ilgai negyvena. Treji ketveri metai ir arba jis žūva kovoje su barsuku, arba dingsta miške. Geras medžioklinis šuo turi būti protingas ir atsargus. Jis turi aploti gyvūną, suktis priešokdamas ir atšokdamas, stengtis išlaikyti jį vietoje, bet ne eiti į glaudų kontaktą. Urve šuo turi išlaikyti gyvūno dėmesį, negali leisti barsukui nusikasti tolyn, bet ir neturi su juo kovoti visiškai pametęs šaltą protą. Be to, geras šuo kiekvieną žvėrį aploja

Viena trofėjų siena

Kitas unikalus trofėjus

kitu tonu, kad medžiotojas suprastų, kas urve – lapė, barsukas ar mangutas.

Mokslai

Vidurinę mokyklą lankiau Jurbarkė, paskui įstojau į Žemės ūkio mokyklą Vilkijoje, kurioje įgijau žemės ūkio laukininko specialybę. Ją galėjau pritaikyti kaip tik kaime, kuriame leisdavau vasaras. Sulaukęs 18 metų įstojau į savanorišką krašto apsaugą, kurioje tarnavo mano tėtis. Ten ir prasiėjo mano ginklininko mokslai, nes tėčiui priklausė visi ten buvę ginklai – jis buvo už juos atsakingas.

Nuo timpų iki kariškio mokslų

Nuo ko pradeda kiekvienas berniukas? Nuo timpų. Paskui būna lankai, vėliau *pistonai*. Paimi žalvarinį vamzdelį, tėvo diržo sagties liežuvelį, nukniauki degtukų ir sustumi nugremžtą sierą į vamzdelį, o ant viršaus įstumi kokią vinutę. Kuo ilgesnis vamzdis, tuo toliau ji lekia. Taip viskas ir prasidėjo.

Mano tėvas buvo viršila ir ginklų meistras, jis prižiūrėjo pneumatinę šaudyklą ir visą kovinių ginklų arsenalą. Eidavau ten padėti ir treniruotis. Ardydavau ginklus, tyrinėdavau, paskui pradėjau ir taisyti, kartu ten pamainomis dirbau ir dalinio budėtoju. Aišku, daug laiko praleisdavau šaudyklose, mokymuose miškuose, ten taip pat reikėjo patirties, kurią jau buvau įgijęs medžiodamas.

Darbas

Baigęs mokyklą tarnavau Lietuvos kariuomenėje. Po privalomosios ►►

Taurusis elnias, sumedžiotas Lietuvoje

►► tarnybos dirbau pasienio užkardoje, gaudžiau migrantus ir sienos pažeidėjus. Mano specialybė buvo kinologas – dresavau tarnybinius šunis. Mūsų dalinyje buvo speciali dresūros aikštelė su įvairiomis kliūtimis. Tada mane nusiuntė mokytis į Visagino pasienio mokymo centrą. Kai pasienio tarnybą iš Krašto apsaugos ministerijos perėmė Vidaus reikalų ministerija, pasikeitė visi laipsniai. Buvę seržantai, leitenantai ir kapitonai tapo inspektoriais. Su policija mūsų mintys nesutapo, taip ir teko išsiskirti su tarnyba.

Po darbo pasienio apsaugoje išvykau į Rusiją su keliais draugais, dirbome statybose. Toje šalyje stovi keli mano statyti namai. Darbo ten buvo pakankamai ir uždirbti galima, bet supratau, kad man tai netinka – negali nei pailsėti, nei išsimiegoti, neišku, kada bus atlyginimas, kur dirbsi šiandien, ryt, poryt. Palikau brigadą ir grįžau namo į Jurbarką. Man buvo 23-eji.

Reikėjo ieškoti darbo ir pagalvoju, kad gal didmiestyje galėsiu jį rasti ir kad būtų visai įdomu būti medžioklės reikmenų pardavėju. Medžioklė buvo ir yra mano stichija. Atvykęs į Vilnių daug laiko negaišau ir užsukau į vieną medžioklės parduotuvę. Tuomet viskas šalyje keitėsi: ši parduotuvė buvo lyg ir valstybinė, bet lyg ir nebe. Tada buvo ir dabar yra urėdijų, kurios valstybiniuose komerciniuose plotuose organizuoja komercines medžiokles. Vienos tokios urėdijos Komercinių medžioklių skyriaus direktorius buvo ir šios parduotuvės vadovas, Lietuvoje gerai žinomas Antanas Truskauskas. Užėjau į jo kabinetą, pasikalbėjome. Pasakiau jam, kad noriu čia dirbti. Antanas atsakė, kad pirmąkart gyvenime girdi, jog žmogus nori dirbti. Apie pinigus tada nieko neklausiau, tik apie darbą. Jis truputį pagalvojo, paskambino draugams, kurie irgi ką tik atidarė nedidelę medžioklės reikmenų parduotuvę. Atvažiavo jos direktorius, pažvelgė į mane, mažumėlę pagalvojo ir nusprendė man padaryti nedidelį egzaminą. Paklausinėjo apie kalibrus, šovinius, dar kažkokių smulkmenų. Atsakiau per penkias sekundes, ir man pasakė, kad nuo ryt esu įdarbintas ir galiu važiuoti dirbuotis.

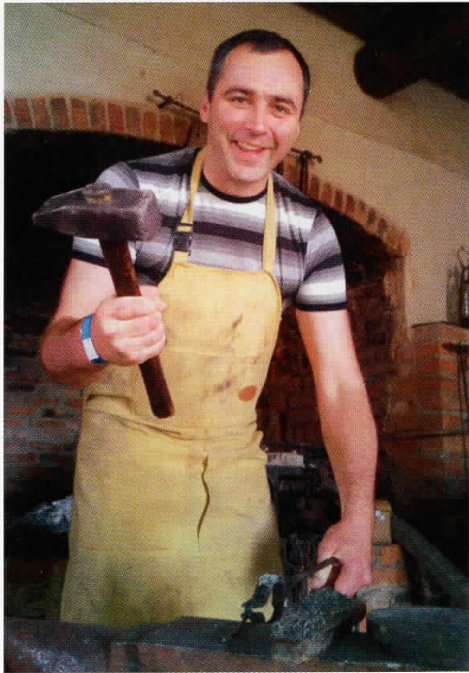
Pirmoji mano parduotuvė buvo *Alsa* Vilniuje. Ji vis dar egzistuoja ir Valdas Sabonis, su kuriuo pradėjau kartu dirbti, dabar yra jos direktorius ir savininkas, tik parduotuvė dabar vadinasi *Stingeris*. Ten išdirbau dvidešimt metų ir net keli savininkai per tą laiką pasikeitė. Paskutinė įmonė, kurioje ilgiausiai dirbau, buvo *Volfora*. Po kurio laiko jos direktorius atidarė dar vieną parduotuvę ir visus ginklus perkėlė į naująją, įdarbino kitus žmones. Mums pasakė – jeigu norime, galime šią parduotuvę perimti ir patys bandyti vadovauti. Apsvarsčiau visas detales ir supratau, kad man labiau pa-

Compak sportingas

Darbovietė

Su kūju ir šypsena

tinka dirbti negu būti direktoriumi ar akcininku. Labiau norisi dirbuotis, mokytis, padėti, uždirbti, o ne kankintis su buhalterija ir dokumentacija.

Net nespėjau išeiti iš to darbo, kai man pasiūlė naują – pakvietė *Vilniaus ginklai*. Jie turėjo savo ginklų meistrą, bet jis mirė ir nebebuvo kam dirbti ir taisyti ginklų. Bendradarbiavome daug metų, jie mane seniai pažinojo. Įmonės direktoriai susitiko, pasitarė ir mane pakvietė.

Vilniaus ginkluose esu jau trečią sezoną. Turiu čia nedidelę dirbtuvę, viską darome vietoje. Jeigu reikia kokios sudėtingesnės detalės, ieškome būdų ją pagaminti ar atsisiųsti iš gamintojo. Mūsų srityje visi bendradarbiauja – svarbiausia, kad klientai būtų patenkinti. Stengiamės dirbti sąžiningai. Nesvarbu, ar sėdi ištisą dieną, naktį miegi, nemiegi – svarbiausia, kad medžiotojas gautų savo ginklą ir išeitų laimingas. Aišku, juokaujant – blogai darome, nes tas klientas pas mus dešimt metų negrįš, nes kažin ar tas ginklas taip greitai sulūš. Vienas mano taisytas ginklas veikia jau septyniolika metų be jokių kabliukų. Žinau, nes dažnai medžioju kartu su jo savininku.

Medžioklė nuo dešimties

Sulaukęs dešimties su savo šunimis jau eidavau varyti. Aišku, ir prieš tai dirbau su šunimis ir ruošiau juos darbui. Kiekvieną vasarą kaime rišdavau žalias šluoteles iš žilvičių ir džiovindavau jas, kad žiemą būtų ko gyvūnams į mišką nuvežti.

Šunis dresuoti mane išmokė tėvas, jis pats tuo irgi užsiėmė. Pirmieji ir svarbiausi mums buvo urviniai šunys, nes tais laikais kailiai brangiai kainuodavo ir mes intensy-

Aišku, medžioklę reikia suprasti, bet jeigu gimei turėdamas instinktus, tereikia pašlifuoti įgūdžius.

viai medžiodavome lapės, bebrus, mangučius. Kad medžioklė būtų sėkminga, reikėjo gerai išdresuoti šunis. Kieme turėjome išsikasę dirbtinių urvų, kad galėtume šunis ruošti įvairių urvinių žvėrelių medžioklei. Treniruočių objektą – mangutą – pasigaudavome pievose. Jis nėra labai greitas, tad jį galima lengvai pavyti. Lapės pagauti negalėdavome, bet ir nereikėdavo. Šunys patys ilgainiui išmoko, kaip medžioti lapę.

Bebrus medžiojome ne tik kanalų urvuose, bet ir didžiausioje Lietuvos upėje Nemune. Vasarą, kai vanduo nulsūgęs, bebrai persikelia į savo tvenkinius ir būstus, užutekius. Nemune daug nedidelių senvagių, tose vietose susidaro tvenkinių, o žemė smėlėta. Nemuno bebravietės ne tokios kaip miško pelkynuose, kur gilūs sifonai ir tuneliai. Bebro upės urve būna staigus pakilimas nuo įėjimo iki guolio, nes upėje vandens lygis gali pakilti labai greitai ir taip pat greitai nulsūgti. Bebrus medžioti padėdavau, kai buvau maždaug keturiolikos metų. Šiai medžioklei berniuko entuziazmo neužtenka: reikia ir valties, variklio, benzino, taisyti bebrus, rausti urvus... Čia jau reikalinga jėga ir ištvermė. Vis dėlto buvo didelis noras tapti medžiotoju.

Taip ir dirbome. Kailiai tada kainuodavo labai brangiai – už vieną bebrą buvo galima gauti iki 100 rublių. Mama uždirbdavo 80 rublių per mėnesį, o aš per vieną dieną galėdavau uždirbti tiek, kiek ji per metus, jeigu medžioklė sėkminga ir jeigu turi tiems žvėreliams gaudyti skirtų licen-

jų. Žinoma, kiekvienam kailiui reikia skirti daug darbo, nes sumedžioti žvėrelį – paprasčiausia dalis, o kailį reikia tinkamai nulupti, apdoroti, išdžiovinti. Paskui visi paruošti kailiai vežami į pridavimo vietą. Tarybiniais laikais kailius pirkdavo centralizuotai, buvo paruošų punktas.

Savo pirmąją medžioklę atsimeinu gerai, nes buvo labai daug sniego. Tėvas man davė medžioklines slides,ėjome kartu ieškoti šernų. Prie šėryklų paprastai būna takai, taigi mudu vienu tokiuėjome. Pamatėme, kad šernai visai nebuvo toli nukelia-vę – gulėjo eglėje už šimto metrų nuo šėryklos. Tėvas kurį laiką stebėjo gulinčius šernus, bet galų gale neiššovė – pasidarė gaila. Žiema buvo snieguota ir šalta, visiems miško gyvūnamsėjosi sunkiai. Taip tą dieną ir baigėsi mūsų medžioklė, bet taip prasidėjo mano medžiotojo kelias. Išlaikius medžioklės egzaminą ir gavus medžiotojo bilietą, mano pirmasis laimikis buvo stirninas. Prisimeinu, kad sėdėjome su tėčiu lauke, ant šiaudų kūgio – tais laikais nebuvo ritinių, tik kūgiai ir nedidelės *kitkos*. Stirninas išėjo ant lauko už kokių penkiasdešimties metrų nuo manęs ir tėtis davė man ginklą. Aišku, širdis daužėsi kaip beprotė, bet reikėjo šauti. Susikaupus pirmas šūvis buvo tikslus ir stirniną pavyko sumedžioti.

Nuo pat pirmos dienos gyvūnus medžiojau tik kulkomis, grankulkių beveik niekada nenaudojau ir kitiems nesiūliau jų naudoti, nes jos dažniausiai tik ►►

Jaunas stirniukas

Naujasis būrelio vadovas Ramūnas ir vyriausias narys Pranas, kuriam sukako 80 metų

Kiškių ir fazanų medžioklės pabaiga praeito sezono gale

►► sužaloja žvėrį. Aišku, daug apie tai galima diskutuoti, bet kas tiesa, tas ne melas. Ir ne veltui jas jau seniai rimtos šalys uždraudė medžioklėje naudoti.

Balandinės klubas

Mano tėvas šešerius metus buvo medžiotojų būrelio *Globiai* vadovas, vėliau klubą pervadino į *Balandinę*. Tarybiniais laikais buvo gana sunku su medžioklės plotais. Visi turėjo būti partijos nariais ir net tai negelbėdavo, kai kuris nors sekretorius užsimanydavo konkrečių medžioklės plotų. Jis juos tiesiog galėdavo pasiimti ar atskirti kokią geresnę dalį sau. Mano tėvas partijos niekada nepagerbė savo naryste. Jis buvo labai griežto charakterio. Ką nors iš jo išgauti ar pakeisti nuomonę būdavo sunku, nes jis nuo partijos nepriklausė. Taip jis apsaugojo mūsų būrelio plotus. Vis dar medžioju tose pačiose vietose. Dabar turime 50 medžiotojų kartu su vadovu, plotai – 10 000 hektarų.

Prieš kelerius metus savo plotuose paleidome būrelį danielių. Iš pradžių ilgai diskutavome, buvo daug kontrargumentų. Medžiotojams atrodė, kad gyvūnai pabėgs, brakonieriai juos sušaudys, jie nuės visus medžius ar dar nutiks kas nors bloga. Vis dėlto įsisiautėjus afrikiniam kiaulių marui būrelio narius įtikinti pavyko. Dabar aišku, kad jeigu nori ką nors keisti, reikia dirbti, o tikslingas darbas duoda vaisių. Dabar mūsų danielių populiacija – 25–30 gyvūnų, gražūs, jauni, perspektyvūs patinai ir patelės. Po daugiau metų jeigu ne mes, tai mūsų vaikai jau galės medžioti danielius visoje Lietuvoje, ir šie gyvūnai iš invazinės rūšies įgys vietinės statusą.

Trofėjų medžioklė

Medžioklė turi būti tik dėl trofėjaus – plačiąja prasme. Kiekvienas medžiojamasis gyvūnas turi savo trofėjų – ir slanka, ir kiškis, ir antis, ir bebras, ir kiaunė, ir lapė. Jeigu įmanoma išsaugoti šį gyvūną ar jo trofėjų taip, kad jis džiugintų akis, tai tikrai reikia daryti. Kad žvėrelis ar paukštis taptų trofėjiniu, pirma jį reikia užauginti, o iš to ir susideda medžioklė. Tai atranka silpnų, neišsivysčiusių, sužalotų paukštelių ir žvėrelių.

Trofėjus gaminu sau ir kartais draugams. Galiu net už dyką padaryti, kai matau, jog trofėjus gali prapulti – kad tik išliktų sumedžiotą gyvūno atminimas. Jis turi būti pagerbtas, nes pagarba gyvūnui yra teisingo medžioklės ūkio pagrindas. Medžioklė yra visas procesas: nuo pasirėngimo iki trofėjaus pakabinimo ant sienos ir to paties žvėrienos gavimo.

Anksčiau gyvūnų buvo mažiau, taip pat nebuvo daug meistrų, galinčių trofėjų pagaminti. Gerai, kad anksčiau turėjome progą matyti gražiai pagamintas iškamšas ir prie elegantiškų lentelių pritaisytus ragus, nors daugiausia jų matėme Tado Ivanausko muziejuje Kaune. Tai įkvėpė ir mus, jaunuosius medžiotojus, pagarbiai elgtis su laimikiu, vertinti trofėjus. Žmogus turi medžioti ne dėl mėsos ar šūvio, o būtent dėl to, kad kol bus medžioklė, bus žvėrys ir paukščiai, kol bus žvejai, bus ir žuvys, o jei bus žvėrys, paukščiai ir žuvys, bus miškai, laukai, upės, ežerai, bus ir trofėjai.

Vis dėlto nerimą kelia tik viena mintis, kuri turbūt aplanko kiekvieną medžiotoją, turintį klubą ar būrelį, o net ir jų neturintį, bet medžiojantį svečiuose. Labai tančiai mūsų valdžios atstovai keičia taisykles

ir įstatymus – neaišku, ko jie siekia, ko nori iš šito, bet medžiotojams, kurie nežino ateities, tai didelis smūgis į širdį, jie negali net fiziškai visų tų naujovių suprasti. Manau, kad reikia kurį laiką sustoti kurti tuos visus įstatymus, o labai ramiai ir tvarkingai tęsti medžioklės ūkį. Reikia leisti šeiminkams pabūti patiems, kad patys medžiotojai prižiūrėtų ir puoselėtų žvėris ir paukščius. Aišku, šiuo metu gera pradžia yra ir pirmas blynas jau iškeptas – tai licencijų panaikinimas, kuris visiškai nieko nedavė, tik sąmyšį būreliuose ir klubuose... Šiandien to klausti nereikia – viskas pas būrelio vadovą, limitų sąrašė ir interneto svetainėje, ir nieko neapgausi, niekam nieko nesumeluosi.

Trofėjų sau pačiam

Man patinka trofėjų medžioklė, važiuoju medžioti ir į užsienį. Ne per dažnai – vieną gyvūną per metus. Esu buvęs Lenkijoje, Estijoje, šiemet laukia didelė išvyka į vaizdingąją Slovakiją, kur labai tikiuosi sumedžioti mufloną. Tai itin gražus trofėjus. Dar labai norėtusi gauti lokį, tikrą europinį rudąjį lokį – tai mano svajonių trofėjus. Galbūt kitais metais bus proga nuvykti į Rusiją.

Į Afriką, kol pasensiu, irgi spėsiu nusikristi. Mano tėvas norėjo, bet nespėjo. Į Afriką vieną kartą reikia nukeliauti.

Jaunų medžiotojų mokymas

Vilniaus ginklai draugauja su medžiotojų sąjunga *Gamta*, ir nuo tada, kai dirbu šioje parduotuvėje, skaitau paskaitas jaunųjų medžiotojų kursų dalyviams. *Gamtos* vadovas Raimondas Ribčiauskas sakė, kad iki šiol jis pasakojo kursantams apie gin-

klus, šaudmenis ir susijusius dalykus, bet pats neturėjo medžiagos ir tiek patirties, kaip patyrę specialistai. Be to, parduotuvėje galima apžiūrėti visų sistemų ginklus, detales ir visus medžioklės reikmenis: optiką, jaukus, ginklų valymo priemones, aprangą, maskavimosi drabužius, avalynę ir daug ką. Taip pabendraurus paskambino mums ir pasiūlė šį darbą. Pamėginau, išėjo visai neblogai, žmonėms patiko. Svarbu ir tai, kad paskui bent pusė kursantų tikrai grįš į mūsų parduotuvę.

Jauniems medžiotojams labai sunku orientuotis ir suprasti, nuo ko pradėti. Kursantai žiūri plačiomis akimis ir taip atidžiai klausosi visko, ką pasakojau. Manau, jeigu mokaisi tik teoriškai, jokio supratimo apie medžioklę neįgysi: nei apie ginklus, nei apie gyvūnus, nei apie medžioklės procesą.

Šiuo metu medžiotojų kursai rengiami daugiau teoriškai. Trūksta praktinių užsiė-

mimų ir informacijos apie kasdienes dalykus. Ryškiausias pavyzdys – laimikio skrodimas ir mėsos apdorojimas. Pavyzdžiui, daugelis medžiotojų nesupranta, kad reikia išskrosti žvėrelį per pirmą pusvalandį. Jie sako, kad šalta ir nieko bloga tai mėsai nenukens, bet juk kūnas taip greitai neatvės-ta ir prasideda vidiniai procesai (rūgimas). Jeigu laimikis neapdorojamas pagal veterinarinės priežiūros rekomendacijas, tai jau nebe mėsa, o tik atliekos. Medžiotojai vis dar galvoja, kad jeigu lauke šalta, laimikį galima visą dieną aplinkui vežioti. Mano tėvas dar prieš penkiolika metų kariavo su kolegomis, bandė juos pamokyti, kaip tinkamai apdoroti laimikį. Dabar aš mokau jaunuosius ir panašu, kad po truputį baigiu įtikinti.

Įdomu, kad kiaulių maras privertė medžiotojus išmokyti tinkamai ir gražiai išskrosti laimikį. Kaip? Visi Lietuvos me-

džiotojų būreliai dabar turi statyti savo medžiotojų namelius su lupyklomis ir šaldytuvais. Taip reikia pagal taisykles. Maisto ir veterinarijos tarnyba reikalauja, kad kiekvienas sumedžiotas gyvūnas būtų išskrostas tinkamai ir paskui laikomas medžiotojų namelio vėsykloje ar šaldytuve 1–2 savaites. Kadangi medžiotojai nori nenori turėjo išskrosti laimikį neplovę, tik nuvalę sausų švriu skudurėliu, o paskui pakabinti vėsykloje už galvos kaip kombinate savatei pusanteros, visi pamatė skirtumą. Tinkamai apdorotas laimikis laikosi puikiai, jo mėsa minkšta ir skani (subrendusi). Na, o tinkamai neapdorotas skerdienas praėjus konkrečiam terminui reikėjo tiesiog išmesti, nes jos pradėjo irti ir pūti.

Manau, reikėtų padėkoti ir veterinarijos darbuotojams, ir draugijų atstovams, kurie galiausiai nusprendė, kad elninius leis apdoroti sumedžiojimo vietoje, o tai jau pirmas žingsnis į rimtos produkcijos gamybą.

Taip kiaulių maras moko medžiotojus.

Maras privers medžiotojus grįžti prie ištakų

Afrikinis kiaulių maras grąžins medžiotojus prie ištakų. Dėl šernų medžioklės visi kaip pamišę. Pamiršome apie kitas rūšis – ančių, kitų paukščių, urvinių gyvūnų medžioklę, apie šunų mokymą. Manau, kad šernų medžioklę pribaižė mūsų medžiotojus. Visi turi bokštelių su stogu, paketinėiais langais, sofa. Jeigu eini į medžioklę pamiegoti, tai nebe medžioklė. Pats turiu kelis medžioklės bokštelius, bet visi be stogo – man to nereikia. Su stogu ir sienomis nieko negirdžiu ir nematau. Labai tikiuosi, kad kiaulių maras pakeis medžiotojų požiūrį ir privers grįžti prie pagrindų. Turbūt praeis ne daugiau kaip penkeri metai ir medžiotojų požiūris pasikeis 180 laipsnių. Jau dabar kinta – medžioklėje su varais niekam nebereikia, kad laikos gaudytų ir draskytų grobį. Daug labiau galvojama apie šėrimą, selekciją. Medžiotojai pamazų grįžta prie urvinių gyvūnų medžioklės, paukščių, kiškių.

Paskutinę praeitų metų sezono Jurbarke medžioklę surengėme su fazanais ir kiškiais. Nupirkome paukščių, paleidome plostuose ir medžiojome su šunimis. Diena buvo itin sudėtinga, pylė kaip iš kibiro. Jeigu kam nors pasakytum, kad tokiomis sąlygomis mums pavyko sumedžioti 45 fazanus ir 10 kiškių, niekas nepatikėtų! Ši medžioklė buvo pirmoji, kurią organizavome su mintimi, kad reikia pereiti nuo šernų prie ko nors kito. Ir kad medžioklė taptų tikra, įdomi ir patraukli jaunimui ir visiems pradedantiems medžiotojams.

Tegyvuoja medžioklė! Medžioklei valio! 🇹🇷

Retas laimikis – briedis